

حفتہ نامہ

شماره ۵۸

پیام سفیر
کلیک کنید

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سفارت جمهوری اسلامی ایران در واتیکان

مدیر مسئول:

دکتر محمد حسین مختاری

سر دبیر:

حسن نیازی

هفته نامه

سفارت جمهوری اسلامی ایران در واتیکان

سال دوم / شماره پنجاه و هشتم

جمعه ۲۴ اسفند ۱۴۰۳ / ۱۴ مارس ۲۰۲۵

تهیه شده توسط بخش فرهنگی

آدرس: Via Bruxelles, ۵۷, ۰۰۱۹۸

تلفن: +۳۹۰۶۸۵۵۲۴۹۴

پست الکترونیکی vat.media@mfa.gov.ir

وب سایت: <https://vatican.mfa.gov.ir/portal>

شبکه ایکس: IRANtotheHOLYsee@IRANinVATICAN

در این شماره می خوانیم:

- ❖ توصیه‌های مقام معظم رهبری برای بهره‌مندی معنوی از شب‌های قدر
- ❖ پیام سفیر جمهوری اسلامی ایران به مناسبت دوازدهمین سالگرد انتخاب پاپ فرانسیس
- ❖ روزه در مسیحیت - دکتر محمد حسین مختاری
- ❖ دیدار سفیر ایران در واتیکان از کلیسای سن کلمنته
- ❖ سخنان پاپ بندیکت شانزدهم درباره روزه و مقایسه آن با روزه در اسلام
- ❖ معنای روزه کوارزیمما (چهل‌روزه) برای مسیحیان
- ❖ رمضان، مسلمانان و مسیحیان؛ دوستانی فارغ از «ایدئولوژی‌های دست و پاگیر»
- ❖ سن فرانچسکو قدیس، بنیانگذار فرقه فرانسیسکن ها
- ❖ سرود مخلوقات: مهم‌ترین اثر سن فرانچسکو با ۸۰۰ سال قدمت
- ❖ نماد های مسیحی - E، دو کلید و تاج در نشان واتیکان
- ❖ حدیث هفته
- ❖ واتیکان در هفته ای که گذشت...

توصیه‌های مقام معظم رهبری برای بهره‌مندی معنوی از شب‌های قدر

با آمادگی معنوی وارد شب قدر شوید

در ماه رمضان دل‌هایتان را هرچه می‌توانید با ذکر الهی نورانی‌تر کنید، تا برای ورود در ساحت مقدس لیلہ القدر آماده شوید، که: شب قدر شب سلّم و سلامت معنوی و بیماری‌های معنوی، بیماری‌های مادی و بیماری‌های عمومی و اجتماعی است و سلامتی از همه اینها، در شب قدر ممکن است؛ به شرطی که با آمادگی وارد شب قدر شوید. ۱۳۷۶/۰۵/۰۹

لزوم استفاده از فرصت قدر برای عروج معنوی

ما باید امیدوار باشیم، دعا کنیم و بکوشیم از شب‌های لیالی قدر برای عروج معنوی خود استفاده کنیم؛ کاری کنیم عروج کنیم و از مزبله مادی که بسیاری از انسانها در سراسر دنیا اسیر و دچار آن هستند، هرچه می‌توانیم، خود را دور کنیم. ۱۳۸۳/۰۸/۱۵

با خدا حرف بزنید و از او بخواهید

در شب‌های لیالی قدر با خدا باید حرف زد، از خدا باید خواست. اگر معانی دعاها را انسان بداند، بهترین کلمات و بهترین خواسته‌ها در همین دعا‌های شب‌های قدر است. اگر کسی معانی این دعاها را نمیداند، با زبان خودتان دعا کنید؛ بین ما و خدا حاجبی وجود ندارد؛ خدای متعال به ما نزدیک است؛ حرف ما را میشنود. بخواهیم با خدا حرف بزنیم؛ خواسته‌های خودمان را از خدای متعال بخواهیم. این انس با خدای متعال و ذکر خدای متعال و استغفار و دعا خیلی تأثیرات معجزآسایی بر روی دل انسان دارد؛ دل‌های مرده را زنده میکند. ۱۳۸۷/۰۶/۲۹

بهترین اعمال در این شب، دعاست

در ساعت‌های کیمیایی لیلۃ‌القدر، بنده‌ی مؤمن باید حداکثر استفاده را بکند. بهترین اعمال در این شب، دعاست... احیاء هم برای دعا و توسل و ذکر است. نماز هم - که در شب‌های قدر یکی از مستحبات است - در واقع مظهر دعا و ذکر است. ۱۳۸۴/۰۷/۲۹

برای همه انسان‌ها دعا کنید

برای همه انسانها دعا کنید. برای هدایت انسانها، برای خودتان، برای زندگیتان، برای مسؤولیتان، برای کشورتان، برای گذشتگان و برای آن چیزی که میخواهید خدای متعال به شما بدهد، دعا کنید. این ساعات و دقائق را قدر بدانید. بنده هم از همه شما برادران و خواهران عزیز، در شبهای مبارک قدر، ملتمس دعا هستم. ۱۳۷۶/۱۰/۲۶ شبهای قدر را قدر بدانید و برای مسائل کشور، مسائل خودتان، مسائل مسلمین و مسائل کشورهای اسلامی دعا کنید. ۱۳۷۶/۱۰/۲۶

از خداوند طلب مغفرت کنید

شب قدر، فرصتی برای مغفرت و عذرخواهی است. از خدای متعال عذرخواهی کنید. حال که خدای متعال به من و شما میدان داده است که به سوی او برگردیم، طلب مغفرت کنیم و از او معذرت بخواهیم، این کار را بکنیم... این جا که اجازه هست، این جا که عذرخواهی برای شما درجه می‌آفریند، گناهان را می‌شوید و شما را پاک و نورانی میکند، از خدای متعال عذرخواهی کنید. ۱۳۷۶/۱۰/۲۶

مشکلات را با خدا مطرح کنید

در شب قدر مشکلات عمومی مسلمین، مشکلات کشور، مشکلات شخصی‌تان و مشکلات دوستان و برادرانتان را با خدای خودتان مطرح کنید. ۱۳۷۱/۰۱/۰۷

توجه به وجود مقدس ولی عصر عجل‌الله‌تعالی فرجه‌الشریف

در شب قدر به ولی عصر، ارواح‌نافداه، توجه کنید؛ به مسجد بروید و به برکت امام زمان (عج) از خدای متعال خواسته‌هایتان را بگیرید. ۱۳۷۱/۰۱/۰۷

تفکر در آیات خلقت و سرنوشت انسان

شب قدر را به دعا و توجه و تفکر و تأمل در آیات خلقت و تأمل در سرنوشت انسان و آنچه که خدای متعال از انسان خواسته است و بی‌اعتباری این زندگی مادی و این که همه‌ی این چیزهایی که می‌بینید، مقدمه‌ی آن عالمی است که لحظه‌ی جان دادن، دروازه‌ی آن عالم است، بگذرانید. ۱۳۷۵/۱۱/۱۲

دل‌هایمان را با مقام امیرالمؤمنین علیه‌السلام آشنا کنیم

شب قدر مناسبتی است برای اینکه دل‌هایمان را با مقام والای امیر مؤمنان و سرور متقیان عالم قدری آشنا کنیم و درس بگیریم. هر چه که در فضائل ماه رمضان و وظائف بندگان صالح در این ماه بر زبان جاری شود و بتوان گفت، امیرالمؤمنین (علیه‌الصلاة والسلام) نمونه‌ی کامل آن و برجسته‌ترین الگو برای آن خصوصیت است. ۱۳۸۷/۰۶/۲۹

بسم الله الرحمن الرحيم

عالی جناب پاپ فرانسیس
رهبر کاتولیک های جهان

عالی جناب،

صمیمانه ترین تبریکات خود را به مناسبت دوازدهمین سالگرد انتخاب حضرتعالی به مقام پاپی ابراز می دارم.
ان شاءالله با بهره مندی از نصایح دلسوزانه جنابعالی، شاهد تحکیم و تعمیق روابط میان ملت ها و پیروان ادیان باشیم.
در این ماه مبارک رمضان، با خضوع و خشوع دست به دعا بر می داریم و از خداوند لایزال طلب می کنیم تا به جنابعالی شفای عاجل، سلامتی و طول عمر عنایت فرماید.
از خداوند متعال توفیق روزافزون شما را در رسالت ساخت جهانی مبتنی بر عدالت، صلح و عاری از ظلم و تبعیض مسئلت دارم.

با احترام فراوان

محمد حسین مختاری

سفیر جمهوری اسلامی ایران در مقر مقدس

روزه در مسیحیت - دکتر محمد حسین مختاری

◆ اما تو وقتی روزه می‌گیری، سر و صورت خود را تمیز و مرتب کن، تا کسی متوجه نشود روزه گرفته‌ای. آنگاه پدر آسمانی تو که از همه چیز آگاه است، تو را اجر خواهد داد.^۴
شأن بیان آیه:

ایمان‌داران واقعی باید در نهان روزه بگیرند و آثار خارجی آن نباید آشکار باشد. روغن زدن به سر خود و شستن صورت حالت طبیعی ظاهر شخص را حفظ می‌نماید. کافی است که خدا آگاه باشد، پاداش او از تأیید مردم بهتر است.

◆ در هفته دو بار روزه می‌گیرم و از هر چه که به دست می‌آورم، یک دهم را در راه تو می‌دهم.^۵
در برخی از آیات کتاب مقدس که به معرفی صفات مومنین می‌پردازد، به این مطلب اذعان دارد که ایمان‌داران مسیحی قبل از هر کار و تصمیم مهمی، روزه می‌گرفته‌اند، از جمله این آیات می‌توان به آیه ۲ و ۳ از فصل ۱۳ کتاب اعمال رسولان اشاره کرد:

◆ یک روز که آن‌ها روزه‌دار و مشغول عبادت خداوند بودند، روح‌القدس به ایشان فرمود: «برنابا و شائول را مأمور انجام آن کاری که من برای آن‌ها مقرر کرده‌ام بنمایید». پس آن‌ها بعد از روزه و دعا، دست بر سر آن دو گذاشتند و آن‌ها را به مأموریت فرستادند.

در انجیل، کتاب مقدس مسیحیان، آیات معدودی در مورد روزه وجود دارد که به برخی از آنها اشاره می‌کنیم:

◆ و چون چهل شبانه‌روز روزه داشت، آخر گرسنه گردید.^۱

شأن بیان آیه: عیسی پیش از آنکه از سوی شیطان مورد آزمایش قرار گیرد، چهل روز روزه گرفت. و این نشانهٔ چهل سالی بود که یهودیان در صحرای سینا بعد از خروج از مصر در معرض تجربه قرار گرفتند (وقایع مربوط به این سال‌ها در کتاب‌های خروج و اعداد در عهد عتیق توصیف شده‌اند)، درست همانگونه که یهودیان مورد آزمایش قرار گرفتند،^۲ عیسی نیز مورد آزمایش واقع شد. با این حال عیسی آنگونه که یهودیان تسلیم گناه شدند، تسلیم گناه نگردید.

در داستان موعظه معروف بالای سر کوه، که مسیح در مورد زندگی خداپسندانه، بدون ریاکاری، سرشار از عشق و مهربانی و مملو از خرد و حکمت بحث می‌کرد، ضمن اشاره به روزه، به روش صحیح آن هم اشاره می‌کند:

◆ چون روزه‌دارید، مانند ریاکاران ترشو مباشید زیرا که صورت خویش را تغییر می‌دهند تا در نظر مردم روزه‌دار نمایند. هرآینه به شما می‌گویم اجر خود را یافته‌اند.^۳

شأن بیان آیه: شکل سوم ریاکاری مذهبی که عیسی آن را مردود شمرد، این است که شخصی عمداً سعی کند ظاهری روزه‌دار به خود بگیرد. ریاکار هنگامی که روزه می‌گیرد حالت چهره خود را دگرگون می‌کند تا اندوهناک و نحیف و لاغر به نظر آید. اما عیسی می‌گوید سعی بر مقدس به نظر رسیدن مضحک و ناپسندیده است.

همچنین در فصل ۱۴ آیه ۲۳ همین کتاب می‌خوانیم:

◆ سپس در هر کلیسا، مسیحیان با تجربه را بعنوان کشیش تعیین کردند. آنگاه روزه گرفته، برای ایشان دعا کردند و آنان را بدست خداوندی که به او ایمان داشتند سپردند.

بر اساس نص صریح این نمونه از آیات، وقتی رسولان و حواریون مسیحی، کسی را به عنوان کشیش و رئیس یک کلیسایی انتخاب می‌کردند، حتماً با دعا و مخصوصاً روزه گرفتن، برای او آرزو می‌کردند و این یک رسم الهی در مسیحیت اولیه بود.

موضوع مهم دیگر بر اساس آیات کتاب مقدس، همزمانی دعا و روزه بود که نگارنده در کتاب فلسفه دعا و نیایش در اسلام و مسیحیت که اخیراً در واتیکان به زبان‌های انگلیسی و ایتالیایی چاپ شد، مفصلاً به این موضوع پرداخته است.

اگر چه ارتباط بین دعا و روزه در کتاب مقدس مشخصاً تشریح نشده است، ولی استنباط ما این است که بر اساس مفهوم آیات کتاب مقدس، همیشه یک پیوند ناگسستنی بین دعا و روزه وجود دارد.

در این مورد، دو آیه مهم در انجیل لوقا قابل استناد است. اولی در فصل ۲ آیه ۳۷ که آمده است:

◆ آن‌ها هرگز خانه خدا را ترک نمی‌کرد، بلکه شب و روز به دعا می‌پرداخت و اغلب نیز روزه‌دار بود.

آیه دوم نیز در فصل ۵ آیه ۳۳ است:

◆ ... شاگردان یحیی اغلب اوقات روزه می‌گیرند و دعا می‌کنند ...

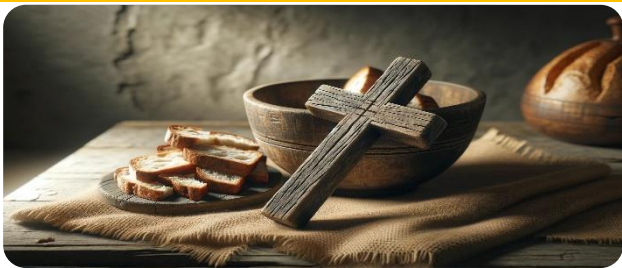
در عهد قدیم، دعا و روزه بیشتر در موقع عزاداری و توبه از گناهان انجام می‌شده است. در فصل اول کتاب نحمیا آمده است که جناب نحمیا در روزه و دعا بود، چرا که از شنیدن خبر ویرانی اورشلیم، بسیار اندوهگین و متاثر شده بود:

◆ در ماه کیسلو، در بیستمین سال سلطنت اردشیر، وقتی در کاخ سلطنتی شوش بودم، یکی از برادران یهودی‌ام به اسم حنانی با چند نفر دیگر که تازه از سرزمین یهودا آمده بودند، به دیدنم آمدند. از ایشان درباره وضع کسانی که از تبعید بازگشته بودند و نیز اوضاع اورشلیم سؤال کردم. آنها جواب دادند: «ایشان در شدت تنگی و خواری به سر می‌برند. حصار شهر هنوز خراب است و دروازه‌های سوخته آن تعمیر نشده است.» وقتی این خبر را شنیدم، نشستم و گریه کردم. از شدت ناراحتی چند روز لب به غذا نزنم، و در تمام این مدت در حضور خدای آسمان‌ها مشغول دعا بودم.

نحمیا نسبت به یهودا احساس مسئولیت خاصی داشت. حتی گرچه خودش سختیهای آنجا را تجربه نکرده بود ولی با آنها همدردی می‌کرد و خود را از آسایش و رفاه بارگاه پادشاه محروم کرده و به روزه، ماتم و دعا پرداخت.

همچنین در آیات ابتدایی فصل ۹ دانیال آمده است:

◆ در اولین سال سلطنت داریوش مادی (پسر خشایارشا) که بر بابلیها حکومت می‌کرد، من، دانیال، از کتاب ارمیای نبی فهمیدم که طبق کلامی که خداوند به ارمیا گفته بود اورشلیم می‌بایست هفتاد سال ویران می‌ماند. پس دست دعا و التماس بسوی خداوند دراز کردم و روزه گرفتم، پلاس پوشیدم و خاکستر بر سرم ریختم.

در این آیه، استر از مردخای و دیگر یهودیان مصرانه می‌خواهد که برای او در روزه باشند زیرا که قصد داشت با پادشاه درباره امر مهمی ملاقات کند. به هر حال واضح است که روزه و دعا رابطه تنگاتنگی با هم دارند.

اگر چه در کتاب مقدس اغلب آیات مربوط به روزه، به خودداری از خوردن و آشامیدن اشاره می‌کند، اما کتاب مقدس روش‌های دیگری را هم به عنوان روزه معرفی می‌کند و اساساً طبق کتاب مقدس، اگر انسان کاری را برای مدتی معین کنار بگذارد تا به یاد خدا باشد، می‌توان از آن به روزه یاد کرد.

در اول قرن‌تینان فصل ۷ آیه ۵ که در مقام تشریح روابط زن و شوهر بوده، آمده است:

◆ بنابراین، شما زوجها از رابطه زناشویی با یکدیگر پرهیز نکنید، مگر برای مدتی محدود و با توافق طرفین، تا بتوانید بطور کامل خود را وقف روزه و عبادت نمایید.

در متن کتاب مقدس به این مطلب اشاره شده است که برخی از انبیاء از جمله حضرت موسی و حضرت ایلیا، قبل از ملاقات (راز و نیاز) با خداوند، از خوردن غذا پرهیز می‌کردند. در اول پادشاهان فصل ۱۹ آیه ۸ و آیات بعدی به این داستان اشاره شده است:

◆ ایلیا بلند شد، نان را خورد، آب را نوشید و به نیروی همان خوراک چهل شبانه‌روز راه رفت و به کوه حوریب که به کوه خدا مشهور است رسید.

در آیاتی از کتاب مقدس، روزه همراه است با دعا برای شفای بیماران. در کتاب دوم سموئیل فصل ۱۲ آیات ۱۶ تا ۲۲ حضرت داود نبی برای شفای فرزندش روزه گرفته و در دعا بود:

◆ داود به خداوند التماس کرد که بچه را زنده نگاه دارد، و بدین منظور روزه گرفت و به اتاق خود رفته، تمام شب روی زمین دراز کشید. درباریان از او خواهش کردند از زمین بلند شود و با آنها غذا بخورد، اما قبول نکرد، تا اینکه در روز هفتم، آن بچه مرد. درباریان می‌ترسیدند این خبر را به او بدهند. آنها می‌گفتند: «وقتی آن بچه هنوز زنده بود داود از شدت ناراحتی با ما حرف نمی‌زد، حال اگر به او خبر دهیم که بچه مرده است، معلوم نیست چه بلایی بر سر خود خواهد آورد؟» ولی وقتی داود دید آنها درگوشی با هم حرف می‌زنند، فهمید چه شده است و پرسید: «آیا بچه مرده است؟» گفتند: «بلی». آنگاه داود از زمین بلند شد، شستشو نموده، سرش را شانه کرد، لباسهایش را عوض نمود و به خیمه عبادت رفت و خداوند را پرستش کرد.

سپس به کاخ برگشت و خوراک خورد. درباریان تعجب کردند و به او گفتند: «ما از رفتار تو سر در نمی‌آوریم. وقتی بچه هنوز زنده بود گریه می‌کردی و غذا نمی‌خوردی. اما حال که بچه مرده است، دست از گریه برداشته، غذا می‌خوری!» داود جواب داد: «وقتی بچه زنده بود، روزه گرفتم و گریستم، چون فکر می‌کردم شاید خداوند به من رحم کند و بچه را زنده نگه دارد.

و یا در کتاب استر فصل ۴ آیه ۱۶ می‌خوانیم:

◆ برو و تمام یهودیان شوش را جمع کن تا برای من سه شبانه روز روزه بگیرند. من و ندیمه‌هایم نیز همین کار را می‌کنیم. سپس، من به حضور پادشاه خواهم رفت، هر چند این بر خلاف قانون است. اگر کشته شدم، بگذار کشته شوم.

این قانون باید هم به وسیله قوم اسرائیل و هم به وسیله غریبانی که در میان قوم اسرائیل ساکن هستند رعایت گردد، چون در آن روز، مراسم کفاره برای آمرزش گناهان انجام خواهد شد تا قوم در نظر خداوند طاهر باشند. این روز برای شما مقدس است و نباید در این روز کار کنید بلکه باید در روزه به سر برید. این قوانین را همیشه باید اجرا کنید.

در مسیحیت اگرچه آیین روزه در فرقه‌های مختلف آن متفاوت است اما به طور کلی می‌توان روزه‌های مهم مسیحیان را این‌گونه فهرست کرد:

۱- روزه روز جمعه قبل از عید پاک که در قرن دوم متداول بود.

۲- روزه غیرکامل دوشنبه تا پنجشنبه هفته مقدس

۳- روزه چهل روز قبل از عید پاک

۴- روزه چهل روز قبل از هفته مقدس

۵- روزه چهارشنبه و جمعه هر هفته؛ به مناسبت روز توطئه یهودیان برای دست‌گیری عیسی (ع)

و روز جمعه به دلیل به صلیب کشیدن عیسی (ع)

۶- روزه‌های فصلی

۷- روزه، به عنوان کفاره گناهان.

در آیه دیگر وقتی خدا از مردم می‌خواهد که از گناهان خود توبه کرده و به سوی او بازگردند، از آنها می‌خواهد که با زبان روزه درخواست توبه کنند:

◆ خداوند می‌فرماید: «لان تا وقت باقی است با تمام دل خود، با روزه و گریه و ماتم بسوی من بازگشت کنید.»^۶

طبق این آیه، توبه و بازگشت باید قلبی و باطنی باشد، نه طی مراسم دینی ظاهری. توبه‌ای با تمامی دل‌هایشان همراه با روزه و گریه و ماتم.

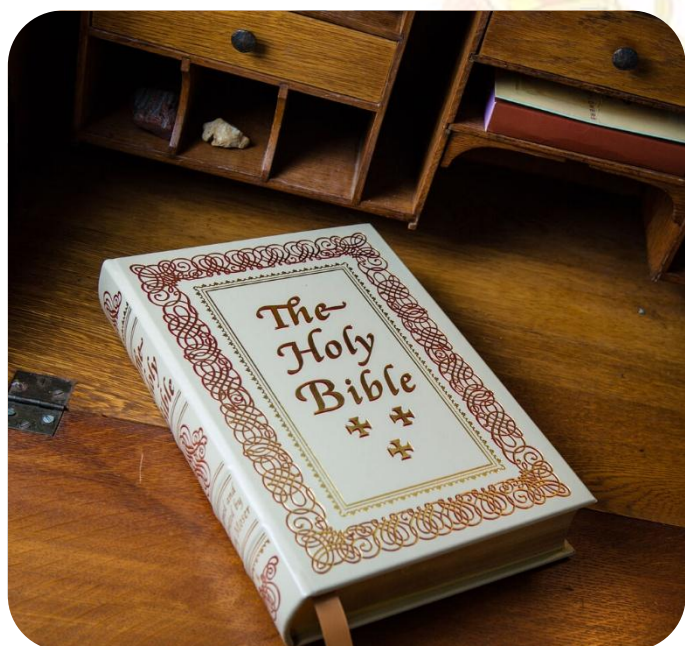
در آیه‌ای دیگر درخواست روزه بخاطر ترس از یک حادثه و خبری مثل وقوع جنگ است:

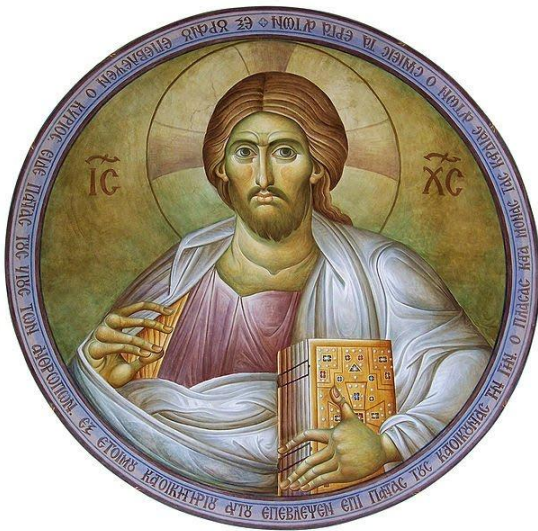
◆ یهوشافاط از این خبر بسیار ترسید و از خداوند کمک خواست. سپس دستور داد تمام مردم یهودا روزه بگیرند.^۷

داستان از این قرار است که ارتش عظیمی از حدود دریای مرده آمده و به یهودا اعلام جنگ می‌کنند. خبر آمدن این سپاه یهوشافاط را مرعوب می‌کند و جلسه‌ای ترتیب داده و مردم را به معبد دعوت می‌کند و از آنها می‌خواهد که با زبان روزه دست به دعا بردارند.

اما تنها جایی که در کتاب مقدس، خداوند دستور مستقیم به روزه گرفتن داده است، روزه یوم کیپور است که با هدف بخشش گناهان انجام می‌شود. این دستور در آیات ۲۹ تا ۳۱ سفر لاویان آمده است:

◆ این قوانین را همیشه باید اجرا کنید: در روز دهم ماه هفتم نباید کار بکنید، بلکه آن روز را در روزه بگذرانید.

روزه در مسیحیت تابع قانون خاصی نیست و هر کس هر طور که می‌تواند و برای مدت زمانی حتی چند ساعت می‌تواند روزه بگیرد.

امروزه، روزه برای اعضای کلیسا به معنای پرهیز از غذا و آب به مدت ۲۴ ساعت است، که معمولاً با حذف ۲ وعده غذایی (شام و صبحانه) بعد از نهار شنبه شروع و تا نهار یکشنبه طول می‌کشد که قطعاً بدون داشتن انگیزه معنوی و روحانی عملاً این روزه غیر منطقی بنظر می‌رسد.

گاهی ممکن است فرد برای دریافت هدایت الهی روزه بگیرد و یا ممکن است کسی برای شخصی دیگر که نیاز به برکت دارد روزه بگیرد. کلیسا اعتقاد دارد که کسی که تصمیم می‌گیرد روزه بگیرد باید سالم و دارای قدرت بدنی کامل باشد و لذا کلیسا کودکان، سالمندان و زنان باردار را از روزه گرفتن معاف کرده است.

شاید بهترین نگاه به حکم روزه در میان مسیحیان، مربوط به عارفان مسیحی باشد. یکی از عرفای مسیحی در تمثیلی گفته بود که تصور کنید که بیمار هستید و حکیم به شما دارویی می‌دهد تا درمان شوید، روزه دقیقاً همان دارویی است که خداوند تجویز کرده تا انسان از گناه پاک شود.

گرچه طبق سنت دو هزار ساله کلیسا و زندگی قدیسان روزه یک سلاح ضروری در نبرد معنوی است، اما باید اذعان کرد که در دهه‌های اخیر روزه بیشتر در میان پدران کلیسا رواج دارد و در سطح جامعه بسیار کم رنگ شده است. روزه‌ای در بین پدران کلیسا به عنوان ابزاری مهم در مقابله با شیطان تلقی می‌شده است، امروزه در سطح جامعه مسیحیت توجه زیادی به آن نمی‌شود.

طبق تفسیر کتاب مقدس از آیات مربوط به روزه، روزه‌دار سبکبال و سبک دل است، با هوشیاری دعا می‌خواند، قوه شهوانی را کاهش می‌دهد، خدا از او راضی است و دچار غرور نمی‌شود. بنابراین هر که با روزه در حال دعا باشد، دو بال دارد، و سبکبال‌تر از باد در معنویت حرکت می‌کند.

در کلام قدیسان مسیحی آنچه که بیشتر به چشم می‌خورد این است که، روزه واقعی، فقط خودداری از خوردن و آشامیدن نیست، بلکه مهم آن است که یک مسیحی در حال روزه، نه فقط از خوردن و آشامیدن بلکه از اعمال گناه آلود اجتناب کند.

به طور کلی تاریخ روزه‌داری در دین مسیحیت، به قبل از قرن هشتم می‌رسد، روزه در تقویم کلیسا هم ثبت شده و جزو آداب عبادی به شمار می‌رود. در انجیل آمده است که حضرت مسیح پیروان خود را امر به روزه‌داری نموده است: آنگاه عیسی (ع) به قوت روح به پایان برده شد تا ابلیس او را امتحان کند، پس چهل شبانه روز روزه داشته و نهایتاً گرسنه گردید.

اناجیل شخص روزه‌دار را ستوده و او را از ریا برحذر داشته است.

روزه در سنت یهودی (تا زمان حضرت عیسی) پرهیز از خوراک، پرهیز از سخن و... بوده و پس از آن هم میان حواریون و کسانی که مبلغ پیامش در مناطق مختلف جهان شدند، رواج داشته، بطوری که روزه‌داری از خصوصیات حواریون و رسولان بوده است. این امر نشانگر آن است حضرت عیسی × خود به روزه توجه داشته و شاگردانش نیز پس از وی روزه می‌گرفتند. جیمز هاکس در این باب می‌گوید: در حیات حواریون و مؤمنین مسیحی روزه همیشه جایگاه ویژه‌ای داشته است.

حضرت عیسی پیش از آغاز رسالتش، همچون یک یهودی، ایام روزه‌داری در دین یهود (مثل روزه یوم کیپور) را مراعات می‌کرده و از نظر برخی، او در اعمال عبادی مثل روزه، تنها اصول را بیان کرده و وضع قوانین را به عهده کلیسا نهاده است.

۱. متی، فصل ۴، آیه ۲.
۲. تثنیه ۸: ۲.
۳. متی، فصل ۶، آیه ۱۶.
۴. متی، فصل ۶، آیه ۱۷-۱۸.
۵. لوقا، فصل ۱۸، آیه ۱۲.
۶. یونیل، فصل ۲، آیه ۱۲.
۷. دوم تواریخ، فصل ۲۰، آیه ۳.

نکته‌ای که در مسیحیت حائز اهمیت است، این است که اولاً در مسیحیت از دو واژه روزه و پرهیز استفاده شده است که بین این دو تفاوت‌هایی وجود دارد از جمله اینکه، در ایامی که باید پرهیز کرد، تنها از مصرف گوشت پرهیز می‌کنند ولی در ایام روزه، همراه با پرهیز از گوشت، از دیگر غذاها و نیز دفعات وعده غذایی هم محدود می‌شود.

سابقاً نصارا در ماه رمضان روزه می‌گرفتند اما چون این ماه با فصل گرمای شدید تابستان مواجه می‌شد، ماه رمضان را به ماههای شمسی انتقال دادند تا ماه رمضان ثابت بماند. به مرور زمان و به میل و سلیقه کشیشان و اسقفها ۱۰ روز دیگر نیز به این روزه اضافه شد و در مجموع روزه اهل نصارا به ۵۰ روز رسید. آنها به مدت چهل روز از اغذیه چرب و شیرین خودداری می‌کنند و روز قبل از این ۴۰ روز را سه شنبه چاق گویند که در آن روز هر چه بخواهند می‌خورند و می‌آشامند.

دیدار سفیر ایران در واتیکان از کلیسای سن کلمنته

دکتر محمد حسین مختاری سفیر کشورمان در واتیکان، از کلیسای تاریخی و قدیمی سن کلمنته بازدید و با رئیس این مجموعه سر اسقف پائول لالور گفتگو کرد.

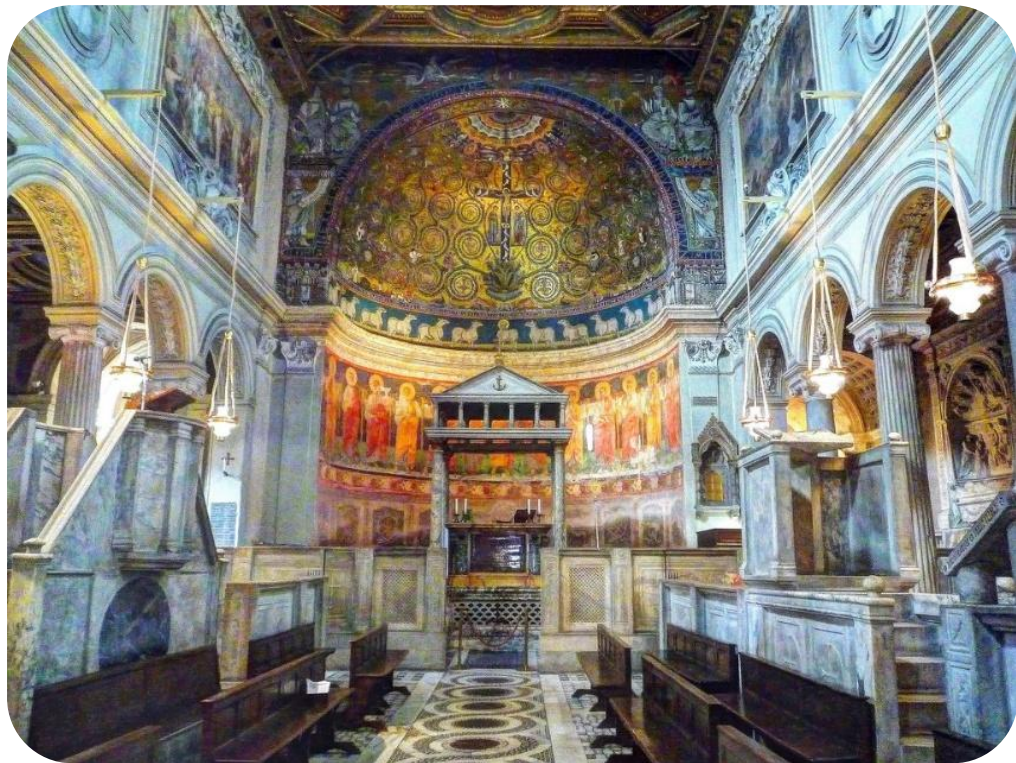
سراسقف لالور در این دیدار تمامی بخشهای این کلیسای قدیمی که متعلق به قرن اول میلادی است را معرفی کرد. در بخشی از این کلیسا که در زیر زمین قرار دارد مقبره میترا وجود دارد که معتقد بود میترا پیامبر ایرانیان در این محل دفن شده است.

کلیسای سن کلمنته گواهی بر فرهنگ و ایمان جامعه مسیحی از نخستین سالهای تاریخ تا به امروز است. در اینجا دو شهید معروف، کلیمنت از روم و ایگناتیوس از انطاکیه، مورد تکریم قرار دارند. در قرن نهم، سنت سیریل، اسلاو و یکی از قدیسین حامی اروپا، در این کلیسا دفن شد. زائران اسلاوی هر روز برای تکریم بقایای او و بازدید از قبرش به اینجا می‌آیند.

سن کلمنته یکی از مهم‌ترین کلیساهای رم است، نه تنها از نظر هنری بلکه از جنبه تاریخی چون متعلق به قرن اول میلادی است. نام این کلیسا از سنت کلیمنت، پاپ و سومین جانشین سنت پیتر، گرفته شده است که حدود سال ۱۰۰ میلادی درگذشت.

در یک طبقه پایین‌تر، همچنان پرستشگاه میترا هست. حوالی سال ۴۰۰، ساختمان قرن سوم که احتمالاً کلیسا بوده است، به یک کلیسا بزرگ تبدیل شد، با ورودی با شکوهی از ستون‌ها، تقسیم به سه ردیف و ساخت یک محراب، که آن را بالاتر از ورودی معبد میترا قرار داد. بخشی از ضرابخانه امپراتوری در قرن اول میلادی در این محل تأسیس شده بود.

این ساختمان به آپارتمان‌های کوچکی تقسیم شده است که دور یک حیاط داخلی قرار دارند. سطح پایین‌تر که از طریق پله‌های فعلی به آن دسترسی پیدا می‌شود، یک منطقه نیمه زیرزمینی با یک گالری زیرزمینی و یک منطقه با سقف طاقی شبیه به غار است.

در اواخر قرن دوم میلادی، این منطقه زیرزمینی به یک مجموعه معبدی توسط پیروان مذهب میترا تبدیل شد.

سخنان پاپ بندیکت شانزدهم درباره روزه و مقایسه آن با روزه در اسلام

پیام پاپ بندیکت شانزدهم برای کوارزیما ۲۰۱۲

روزه به عنوان ابزاری برای خودکنترلی، یک دستور دینی، روشی برای تزکیه نفس، دعوت به ساده‌زیستی و وسیله‌ای برای تعالی معنوی در تمامی ادیان بزرگ جهان مورد توجه ویژه قرار گرفته است. مفهوم روزه در مسیحیت در مسیحیت، روزه وسیله‌ای برای زندگی در کنار خداوند محسوب می‌شود. پاپ بندیکت شانزدهم در یکی از پیام‌های خود برای ایام چهل روزگی می‌گوید: روزه به ما کمک می‌کند تا خود خواهی‌مان را مهار کرده و قلبمان را برای محبت به خدا و ممنوع بگشاییم.

این نخستین و بزرگ‌ترین فرمان در شریعت جدید و خلاصه‌ای از تمام انجیل است «در مسیحیت، همانند اسلام، روزه در روزهای مشخصی اجباری است». همچنین، پاپ بندیکت شانزدهم تأکید می‌کند که: «روزه منظم به یگانگی جسم و روح کمک می‌کند، فرد را از گناه بازمی‌دارد و او را در نزدیکی با خداوند رشد می‌دهد.»

مقایسه روزه در مسیحیت و اسلام:

روزه در اسلام بیشترین شباهت را به روزه در مسیحیت دارد. هر دو دین روزه را وسیله‌ای برای آزادسازی انسان از وابستگی‌ها به منظور محبت به خدا و ممنوع می‌دانند. در اسلام، روزه در ماه رمضان به‌طور دقیق و با قوانین مشخص انجام می‌شود. در مسیحیت، روزه بیشتر در ایام کوارزیما انجام می‌شود، اما تقسیم‌بندی زمانی دقیق مانند رمضان در اسلام وجود ندارد. در اسلام، توجه زیادی به زمان‌ها، روش‌ها و قوانین روزه وجود دارد، اما در مسیحیت تأکید بیشتر بر حالت درونی و نیت قلبی است.

پاپ بندیکت شانزدهم در این باره می‌گوید: «در ایام چهل روزگی، باید کلمات، غذا، نوشیدنی، خواب و تفریحات خود را با میانه‌روی بیشتری استفاده کنیم و با هشیاری بیشتری بیدار بمانیم.»

در اسلام، روزه دارای قوانین بسیار دقیق و الزام‌آور است که پیروی از آن‌ها برای مؤمنان واجب است. پاپ بندیکت شانزدهم پیشنهاد می‌دهد که شاید اندکی از این سخت‌گیری در اسلام، برای بازگرداندن اهمیت روزه به مسیحیت مفید باشد. این امر می‌تواند به کاهش بی‌تفاوتی نسبت به روزه کمک کند. دعوت به تعهد معنوی بیشتر در اسلام، خواندن قرآن و شرکت در عبادات در دوران روزه اجباری است.

پاپ بندیکت شانزدهم نیز از مسیحیان می‌خواهد تا: در دعا و نیایش کوشا تر باشند. به مطالعه کتاب مقدس (Lectio Divina) بیشتر بپردازند. به آشتی با خدا (ساکرامنت اعتراف) روی آورند. به‌طور فعال در مراسم عشای ربانی، به‌خصوص در مراسم روز یکشنبه شرکت کنند. این مقایسه و تأملات پاپ بندیکت شانزدهم نشان می‌دهد که روزه نه تنها یک عمل ظاهری، بلکه سفری معنوی برای نزدیک‌تر شدن به خداوند است.

معنای روزه کوارزیما (چهل‌روزه) برای مسیحیان

بیابان همچنين به وسعت، بی‌کرانگی و ناپیدا بودن مرزها اشاره دارد. از این منظر، مسیحیان این دوره را فرصتی برای ارتباط دوباره با معنویت و تمرکز بر آنچه اساسی است، می‌بینند. دوره‌ی روزه‌ی چهل‌روزه از چهارشنبه‌ی خاکستر آغاز می‌شود (برای اطلاعات بیشتر به مقاله‌ی شماره ۵۶ هفته‌نامه‌ی ما مراجعه کنید) و شامل پنج هفته است که در هر یک از آن‌ها مراسم ویژه‌ای در کلیسا برگزار می‌شود. این دوره با یکشنبه‌ی نخل (که در آن شاخه‌ی زیتون مقدس میان مؤمنان توزیع می‌شود) ادامه می‌یابد و در پنج‌شنبه‌ی مقدس (پنج‌شنبه‌ی پیش از عید پاک) به پایان می‌رسد. در این دوران، کلیسا پیروی از نمونه‌ی عیسی در خلوت‌گزینی در بیابان را توصیه می‌کند و این ایام را زمانی مناسب برای تمرکز بر تمرینات روحانی، توبه، و ریاضت‌های داوطلبانه (مانند روزه و صدقه) می‌داند. همچنین، بر انجام اعمال خیریه تأکید دارد تا مؤمنان این دوره را فرصتی برای رشد فردی و معنوی، بازنگری در درون و پیرامون خود، و زمانی برای رحمت، توبه و اعتراف بدانند که می‌تواند رابطه‌ی آن‌ها را با خدا تعمیق بخشد. کلیسا از پیروانش می‌خواهد که در دوران روزه‌ی چهل‌روزه به روزه‌داری و پرهیز از گوشت پایبند باشند. روزه‌داری به معنای مصرف یک وعده‌ی غذایی اصلی (معمولاً ناهار) در روز است، هرچند صبح و شب مقدار کمی غذا مجاز است. افراد بیمار از این قاعده معاف‌اند. تمام افراد بالغ تا ۵۹ سالگی موظف‌اند در چهارشنبه‌ی خاکستر و جمعه‌ی مقدس (جمعه‌ی پیش از عید پاک) روزه‌ی کامل بگیرند. پرهیز از گوشت به معنای خودداری از مصرف گوشت در تمام جمعه‌های این دوره برای افراد بالای ۱۴ سال است.

واژه‌ی *Quaresima* - از لاتین *quadragesima* یا *quadragesimus* یا گرفته شده که به معنای «چهل» است و به دوره‌ی چهل‌روزه‌ای اشاره دارد که برای آمادگی عید پاک مسیحیان در نظر گرفته شده است.

عدد چهل در مسیحیت بسیار نمادین است و هم به چهل سال سرگردانی قوم اسرائیل در بیابان برای یافتن آزادی اشاره دارد، هم به چهل روز طوفان نوح که منتج به تظهير و نوزایی بشر شد، و هم به چهل روز زندگی زاهدانه‌ی عیسی در بیابان، پیش از آغاز بشارت خود، که طی آن مسیر زندگی‌اش را درک کرد. پس عدد چهل که بازه‌ای زمانی طولانی اما مشخص را نشان می‌دهد، برای مسیحیان نمادی از آمادگی برای مهم‌ترین زمان سال، یعنی عید پاک است.

با به یاد آوردن نمونه‌ی عیسی و چهل روزی که در بیابان گذراند، مسیحیان در دوران روزه‌ی چهل‌روزه تلاش می‌کنند تا دوباره به بعد معنوی خود نزدیک شوند. مفهوم بیابان نمادی از سادگی، پرهیز از تجملات، و رها کردن آنچه اضافی است برای بازگشت به ضروریات است.

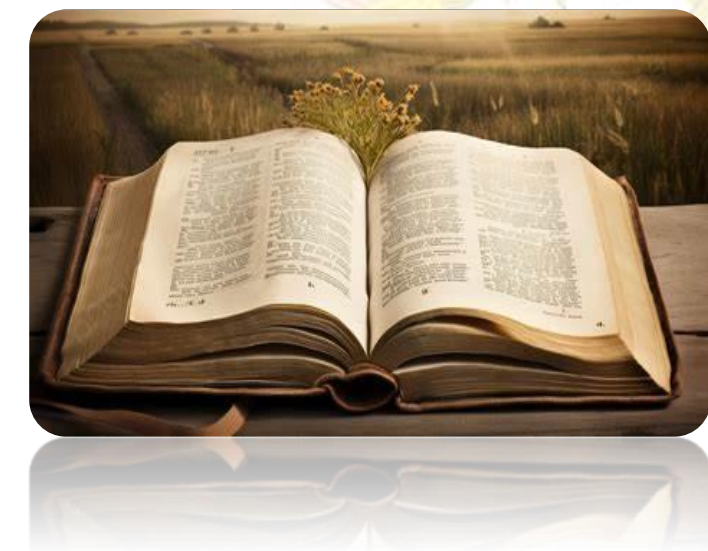

ایجاد فضا یعنی باز کردن راهی برای شنیدن کلام خدا. همان‌طور که یحیای تعمیددهنده به بیابان رفت تا کلام خدا را بشنود، عیسی نیز در این چهل روز خلوت کرد تا گوش بسپارد. بنابراین، یکی از پیشنهادها برای این دوران می‌تواند تعیین زمانی در هر شب برای خواندن یک داستان از کتاب مقدس یا دعا باشد. می‌توان در خانه گوشه‌ای را به دعا اختصاص داد، با کمی شن برای یادآوری بیابان، یک تقویم روزه‌ی چهل‌روزه، و کتاب مقدس یا یک انجیل باز روی شن برای اشاره به کلام خدا.

می‌توان هر شب با اعضای خانواده گرد هم آمد، داستانی خواند و سپس از خود پرسید: امروز برای چه چیزی می‌خواهم شکرگزاری کنم؟ برای چه چیزی می‌خواهم طلب بخشش کنم؟ و امشب چه کسی را دعا می‌کنم؟ این راهی برای گشودن فضا برای دعا است.»

در پایان، این کشیش کاتولیک دانش‌آموزان مسیحی را ترغیب می‌کند تا از این فرصت برای گفتگو با همکلاسی‌های مسلمان خود استفاده کنند، زیرا امسال روزه‌ی چهل‌روزه‌ی مسیحیان با ماه رمضان هم‌زمان شده است. او گفت:

«توصیه‌ی من به کودکان و نوجوانان این است که از دوستان مسلمانشان بپرسند که چگونه رمضان را تجربه می‌کنند و این ماه برایشان چه معنایی دارد. این فرصتی برای یک گفتگوی ارزشمند است»

کشیش دون پائولو آلیاتا، مدیر دبیرستان مونتینی در میلان، در مصاحبه‌ای با هفته‌نامه‌ی کاتولیکی خانواده مسحیت برای راهنمایی دانش‌آموزانش در تجربه‌ی این دوران، درباره‌ی روزه‌ی مسیحیان چنین توضیح داد:

«برخی تمرین‌ها کمک می‌کنند تا فضا ایجاد کنیم. روزه به معنای ایجاد فضا در بدن است، در گوشت و خونمان؛ به این معنا که بهتر نفس بکشیم، ذهنمان روشن‌تر باشد، بهتر بخوابیم و در نتیجه بهتر کار کنیم و در نهایت از زنده بودن خود لذت بیشتری ببریم. این را حتی می‌توان به کودکان نیز توضیح داد؛ مثلاً از آن‌ها پرسید که بعد از پرخوری چه احساسی دارند یا بعد از یک پیاده‌روی طولانی در کوهستان چه حسی تجربه می‌کنند. وقتی به قله می‌رسند، مقدار مناسبی غذا خورده‌اند، شاید از چیزی صرف‌نظر کرده‌اند تا بتوانند بهتر حرکت کنند، و در نهایت از نتیجه‌ی تلاششان لذت می‌برند.

همین اتفاق پس از چهل روز رخ می‌دهد: مؤمنان از نتیجه‌ی تلاششان لذت می‌برند، یعنی جشن عید پاک را با انرژی بیشتر درک می‌کنند و شاهد زنده شدن طبیعت در بهار هستند. پس روزه تنها به غذا محدود نمی‌شود، بلکه شامل پرهیز از هر چیزی است که زندگی روزمره را مختل کند، مانند وابستگی بیش از حد به وسایل، گوشی موبایل، یا بازی‌های ویدیویی. مهم خود عمل روزه نیست، بلکه این پرسش است که: چه چیزی مانع از آزادی و شادی من در زندگی می‌شود؟ و چه کاری می‌توانم انجام دهم تا مسیرم را به سمت عید پاک هموارتر کنم؟ حتی این‌ها نیز شکل‌هایی از بندگی هستند.

رمضان، مسلمانان و مسیحیان

دوستانی فارغ از «ایدئولوژی‌های دست و پاگیر»

به اشتراک گذاشتن این لحظه با مسلمانان «برای ما کاتولیک‌ها، این یک شادی است که این لحظه را با شما به اشتراک بگذاریم، زیرا این امر به ما یادآوری می‌کند که همه ما زائرنی بر روی این زمین هستیم و همه در تلاشیم تا "زندگی بهتری" داشته باشیم»، این سخنان را رئیس و دبیر نهاد گفتگوی بین ادیان نوشته‌اند. آن‌ها از مسلمانان دعوت می‌کنند که با هم تأمل کنیم که چه کارهایی می‌توان برای «زندگی بهتر» انجام داد و چگونه می‌توان متعهد شد تا «برادران و خواهرانی واقعی باشیم که به عنوان شاهدان مشترک دوستی خدا با تمام بشریت» گام برمی‌دارند.

ایمان، مسیری برای تبدیل درونی :

اگر کاتولیک‌ها رمضان را فقط «یک ماه روزه‌داری» نمی‌دانند، بلکه آن را «مدرسه‌ای برای تحول درونی» می‌شمارند که کمک می‌کند «به آنچه واقعاً ضروری است توجه شود» و به عنوان «زمانی برای انضباط معنوی» که دعوت به «پرورش تقوا» می‌کند. فضیلتی که به خدا نزدیک می‌کند و دل را به جانب دیگران می‌گشاید. مسیحیان نیز در ایام روزه (چله) «مسیر مشابهی» را دنبال می‌کنند. آنان از طریق روزه، دعا و صدقه در تلاش‌اند تا «دل خود را صاف کنند» و تمرکز خود را بر «راهنمای زندگی انسان هاست» بگذارند. بنابراین، «این اعمال معنوی، هر چند به شکل‌های مختلف بیان می‌شوند، یادآور این حقیقت‌اند که ایمان فقط مجموعه‌ای از اعمال ظاهری نیست، بلکه سفری به سوی تغییر درونی است.»

پیام نهاد گفتگوی بین ادیان به مناسبت ماه روزه داری اسلام، که امسال «تا حد زیادی با ایام روزه مسیحیان (چله) هم‌زمان است»: ارزش‌های مشترک مانند عدالت، شفقت و احترام به خلقت باید قطب‌نمای ما برای ساختن پل‌ها باشد، نه دیوارها «ساختن آینده‌ای مشترک از طریق گفتگو، بر پایه برادری»، «بودن به‌عنوان برادران و خواهران در انسانیت، که عمیقاً یکدیگر را ارج می‌نهند»: این چالشی است که مسیحیان و مسلمانان در دنیایی که با بی‌عدالتی، درگیری‌ها و عدم اطمینان نسبت به آینده مواجه است، فراخوانده شده‌اند تا با آن روبرو شوند. این پیام را نهاد گفتگوی بین ادیان به مناسبت ماه رمضان و عید فطر، با عنوان «مسیحیان و مسلمانان: آنچه امیدواریم با هم بشویم» تأکید کرده است. در این متن تأکید شده است که «مسلمانان و مسیحیان می‌توانند شاهدانی» برای برادری و گفتگو باشند، «با این باور که دوستی ممکن است، حتی با وجود بار تاریخ و ایدئولوژی‌هایی که انسان را اسیر می‌کنند».

رمضان و ایام روزه مسیحیان، زمانی برای دعا و نیکوکاری رمضان، «دوره‌ای از روزه‌داری، دعا و همدلی»، «فرصتی ویژه برای نزدیکی به خدا و تجدید ارزش‌های بنیادی ایمان، شفقت و همبستگی» است که امسال «تا حد زیادی با ایام روزه مسیحیان (چله)، که برای مسیحیان زمانی برای روزه، نیایش و بازگشت به مسیح است، هم‌زمان شده است». در این پیام اشاره شده که این «نزدیکی در تقویم معنوی» «فرصتی بی‌نظیر برای گام برداشتن مسیحیان و مسلمانان در کنار یکدیگر، در مسیری مشترک از پاکی، دعا و نیکوکاری» فراهم می‌کند. «برای ما کاتولیک‌ها، این یک شادی است...»

به عدالت و شفقت به عنوان الهام بخش اعمال مشترک تأکید شده است که «ایمان به خدا گنجی است که مسیحیان و مسلمانان را فراتر از تفاوت‌هایشان متحد می‌کند» و یادآور می‌شود که همه ما مخلوقاتی روحانی، جسمانی و محبوب هستیم که به کرامت و احترام متقابل فراخوانده شده‌ایم. «ما می‌خواهیم پاسدار این کرامت مقدس باشیم و هرگونه خشونت، تبعیض و طرد شدن را رد کنیم».

این پیام همچنین خاطرنشان می‌کند که هم‌زمانی رمضان و ایام روزه مسیحیان فرصتی بی‌نظیر برای نشان دادن این حقیقت به جهان است که ایمان، هم‌انسان‌ها را متحول می‌کند و هم جامعه را، و نیرویی محرک برای وحدت و آشتی است. «ارزش‌های مشترک ما، مانند عدالت، شفقت و احترام به خلقت، راهنمای اعمال و روابط ما: «شفقت و احترام به خلقت باید الهام‌بخش اعمال و روابط ما باشد» و «به عنوان قطب‌نمایی برای ساختن پل‌ها به جای دیوارها، حمایت از عدالت به جای سرکوب و حفاظت از محیط زیست به جای تخریب» عمل کند. علاوه بر این، «ایمان و ارزش‌های آن» باید ما را در مسیر «دادخواهی علیه بی‌عدالتی و بی‌تفاوتی و اعلام زیبایی تنوع انسانی» یاری کند.

عید فطر؛ فرصتی برای دیدارهای برادرانه میان مسلمانان و مسیحیان در پایان این پیام، ابراز امیدواری شده است که «دعاها»، «اعمال همبستگی» و «تلاش‌ها برای صلح» از سوی مسیحیان «نشانه‌های ملموسی از دوستی صادقانه با مسلمانان» باشد و این که «عید فطر فرصتی برای دیدارهای برادرانه میان مسلمانان و مسیحیان» شود تا «با هم نیکی و بخشندگی خدا را جشن بگیرند».

«این لحظات ساده اما عمیق از به اشتراک‌گذاری، همچون دانه‌های امیدی هستند که می‌توانند جوامع ما و جهان را دگرگون کنند»، در پایان این پیام ابراز امیدواری شده که «دوستی با مسلمانان، نسیمی تازه‌کننده باشد برای جهانی که تشنه صلح و برادری است».

سن فرانچسکو قدیس، بنیانگذار فرقه فرانسیسکن ها

در آن دوران، کلیسا در حال انجام یک کارزار ضد امپراتوری در جنوب ایتالیا بود و این موقعیتی را برای فرانچسکو فراهم کرد تا در ارتش پاپ ثبت نام کند و به پولیا (جنوب ایتالیا) برود. اما سفر او تنها یک روز طول کشید؛ چرا که در نخستین توقف خود در نزدیکی شهر اسپولتو، دچار یک بحران عمیق روحی شد و تصمیم گرفت به آسیزی بازگردد. بازگشت غیرمنتظره و تنهایی او باعث شگفتی مردم شد، اما علی‌رغم ناامیدی پدر و مادرش، فرانچسکو در آسیزی ماند. او گوشه‌گیرتر، ساکت‌تر و متفکرتر شد، اما در عین حال توجه بیشتری به نیازهای دیگران نشان داد و به کمک به فقرا روی آورد.

فرانچسکو کم‌کم به فانی بودن دنیا و مادیات پی برد. این نگاه جدید او را وادار کرد که از همه چیز فاصله بگیرد و در مکان‌های خلوت به تفکر بپردازد.

سن فرانچسکو متولد آسیزی (۱۱۸۲-۱۲۲۶)، یکی از مشهورترین شخصیت‌های تاریخی کلیسا و یکی از مهم‌ترین راهبان ایتالیایی است. او بنیان‌گذار فرقه‌ای است که بعدها به نام او شناخته شد (فرقه فرانسیسکن). در سال ۱۲۲۸، پاپ گرگوری نهم او را مقدس اعلام کرد و در سال ۱۹۳۹، پاپ پیوی دوازدهم همراه با سن کاترین سینه‌نا، او را به عنوان حامی ایتالیا معرفی کرد. یادبود او در سراسر کلیسای کاتولیک در تاریخ ۴ اکتبر برگزار می‌شود.

فرانچسکو که زندگی بسیار زاهدانه‌ای داشت، به دلیل انتخابی که برای رها کردن تمامی مادیات و داشتن یک زندگی ساده و در هماهنگی کامل با روح خود داشت، به "فقیر آسیزی" مشهور شد.

علاوه بر فعالیت‌های معنوی، او با نگارش "سرود مخلوقات" یکی از پیشگامان سنت ادبی در زبان محاوره‌ای (اولین شکل از زبان ایتالیایی امروزی) محسوب می‌شود.

کاردینال خورخه ماریو برگولیو، که در سال ۲۰۱۳ به عنوان پاپ انتخاب شد، اولین کسی بود که در تاریخ کلیسا، نام پاپی "فرانچسکو" را به افتخار این قدیس آسیزی برای خود برگزید.

زندگی

تاریخ دقیق تولد سن فرانچسکو مشخص نیست، اما منابع مختلف سال ۱۱۸۲ را به عنوان سال تولد او ذکر کرده‌اند. او فرزند پیترودی برناردونه، یک تاجر ثروتمند از آسیزی، و پیکا بولمونت، یک زن نجیب‌زاده فرانسوی تبار بود. در یکی از مهم‌ترین خانواده‌های بورژوازی در حال رشد آسیزی بزرگ شد و آموزش خوبی هم به زبان ایتالیایی و هم فرانسوی، از جمله دروس مذهبی، دریافت کرد. پدرش تلاش داشت او را وارد حرفه تجارت کند.

او با پای برهنه، یک لباس ساده دهقانی پوشید، کمر بند چرمی (که در قرون وسطی نماد لباس مردان بود) را کنار گذاشت و طنابی را به دور کمر خود بست. این سنت هنوز در میان راهبان فرانسیسکن پابرجاست.

از آن پس، فرانچسکو خود را وقف فقرا، بیماران و نیازمندان کرد.

او در آسیزی به موعظه پرداخت. برخی از مردم او را دیوانه می خواندند، به او توهین می کردند و حتی او را کتک می زدند، اما او با دعا، نیکوکاری و عشق به آن ها پاسخ می داد. در عین حال، گروه کوچکی از پیروانش، شامل دو کشیش (پیترو و سیلوستر)، دو غیر روحانی (برنارد و اجیدیو) با وی گرد هم آمدند.

فرانچسکو آن ها را "برادران کوچک" نامید و به آن ها کار، صدقه، دعا و فقر مطلق را آموزش داد. سپس پیروان خود را به شهرهای دیگر فرستاد تا پیامش را گسترش دهند.

یک روز که برای یافتن آرامش در میان دشت ها سرگردان بود، با یک فرد مبتلا به جذام روبه رو شد. ابتدا از او دوری کرد، اما با غلبه بر ترس خود، او را در آغوش گرفت و تمام پولش را به او بخشید. این تجربه، رسالت واقعی او را آشکار کرد: همه چیز را به فقرا ببخشد.

پدرش که از تصمیم های عجیب فرانچسکو خشمگین بود، او را نزد اسقف برد تا او را مجاب کند. اما فرانچسکو در برابر اسقف، حتی لباس های خود را نیز از تن درآورد و به پدرش بازگرداند و گفت: "تا به امروز، پیترو دی برناردونه را پدر خود می دانستم، اما از این پس، پدر واقعی من در آسمان هاست."

احترام و یادبود

پاپ پیوی دوازدهم، سن فرانچسکو را "مقدس‌ترین ایتالیایی و ایتالیایی‌ترین قدیس" خواند (۱۹۳۹) و او را حامی اصلی ایتالیا اعلام کرد.

پاپ ژان پل دوم او را در سال ۱۹۷۹، "حامی محیط زیست" معرفی کرد.

سن فرانچسکو در سراسر جهان، چه در جوامع غربی و چه در شرق، چه در میان کاتولیک‌ها و حتی افراد غیرمذهبی، یکی از شناخته‌شده‌ترین و محبوب‌ترین قدیسان است.

در شهرهایی که او زندگی کرد، کلیساها و زیارتگاه‌هایی به افتخارش ساخته شده است و آسیزی، پس از رم، دومین مقصد مهم زائران مسیحی است.

او علاوه بر تأثیر معنوی، به واسطه آثارش، افسانه‌هایی که درباره‌اش نقل شده و همچنین نقاشی‌های خارق‌العاده "جوتو" که زندگی او را در کلیسای آسیزی به تصویر کشیده است، شهرتی جاودان دارد.

او دریافت که برای حفظ این حرکت، باید ساختاری قانونی برای آن ایجاد کند. بنابراین، همراه با یارانش، به رم رفت و از پاپ اینوچنسو سوم اجازه ادامه کار را گرفت. در سال ۱۲۲۳، پاپ اونوریوی سوم قوانین پیشنهادی فرانچسکو را تأیید کرد و بدین ترتیب فرقه برادران کوچک رسماً تأسیس شد.

در سال ۱۲۱۷، در نخستین "شورای عمومی" فرقه فرانسیسکن، او جهان را به مناطق مختلفی برای تبلیغ پیام الهی تقسیم کرد و خود، برای دیدار با سلطان مصر، ملک الکامل (برادرزاده صلاح‌الدین ایوبی) به سرزمین مقدس سفر کرد.

پس از بازگشت از این سفر، تحت تأثیر خاطرات زادگاه مسیح، از پاپ درخواست کرد که در شهر گرچو، صحنه‌ای از تولد مسیح را بازسازی کند. او در سال ۱۲۲۳، در شب کریسمس، یک آخور پر از گاو، یک گاو و یک الاغ را به جنگلی نزدیک این شهر برد و تولد مسیح را برای مردم روایت کرد. این رویداد آغازگر سنت "نمایش تولد مسیح" و ساختن ماکت‌های آن در خانه‌های مسیحیان شد که تا به امروز ادامه دارد.

در سال ۱۲۲۶، با بیماری شدیدی که مدتی او را رنج می‌داد، به آسیزی بازگشت و در تاریخ ۳ اکتبر درگذشت.

سرود مخلوقات: مهم‌ترین اثر سن فرانچسکو با ۸۰۰ سال قدمت

آثار سن فرانچسکو:

سرود مخلوقات:

"سرود مخلوقات" یا "سرود برادر خورشید" اثری است که بهتر از همه نشان می‌دهد فرانچسکو چقدر در اعماق واقعیات طبیعت نفوذ کرده و در هر موجود، حضور خداوند را مشاهده می‌کند. این متن، ستایشی از خداوند و کار اوست؛ طبیعت که با عشق و سپاس توصیف می‌شود، تصویری از آفریننده را بازتاب می‌دهد. در این متن، حس قوی‌ای از برادری میان انسان و تمام عناصر و موجودات عالم احساس می‌شود که با نگرش تواضع و سپاسگزاری نسبت به خداوند همراه است. سرود با ستایش مرگ به‌عنوان رهایی از زندگی زمینی به پایان می‌رسد. این اثر عناصری از سنت عهد عتیق (به‌ویژه از مزامیر ۱۴۸ و سرود سه جوان در آتش در "کتاب دانیال") را با بیان‌های زبانی معمولی و مردمی آن زمان ترکیب می‌کند. مانند متون کتاب مقدس که ذکر شده، "سرود مخلوقات" با ستایش خداوند آغاز می‌شود و با یک خاتمه توصیه‌ای به پایان می‌رسد.

فرانچسکو د'آسیزی، قدیس حامی ایتالیا به همراه سن کاترینا، نه تنها به خاطر معنویت عمیق خود و تلاش‌هایش برای فقرای نیکوکار و نیازمندان شناخته شده است، بلکه به‌عنوان یکی از مهم‌ترین آهنگسازان ایتالیایی دوران قرون وسطی نیز شناخته می‌شود. او نویسنده چندین اثر به زبان لاتین محاوره‌ای (۷ موعظه، ۱۰ نامه، چندین دعا و یک وصیت‌نامه روحانی برای راهبان خود) بود و اولین کسی است که متنی شعری، "سرود مخلوقات"، را به زبان عامیانه نوشته است که زبان اصلی ایتالیایی معاصر از آن نشأت گرفته است. آثار او که به‌عنوان آموزش‌های داخلی برای راهبانش طراحی شده‌اند، شامل متونی است که توسط خود او دیکته شده‌اند و به همین دلیل نسخه‌های خطی آن‌ها دست‌نویس نیستند. اما نسبت دادن آن‌ها به او هیچ‌گاه مورد تردید محققان قرار نگرفته است. زبان ساده و روان نوشته‌های او، بار عاطفی شدیدی را که به‌طور مستقیم از تجربه‌های معنوی او نشأت گرفته، نمایان می‌سازد. از تحلیل آثار سن فرانچسکو، دیدگاه او در مورد جهان و زندگی به‌طور وسیعی از الهیات تا فلسفه، از ارزیابی مثبت طبیعت تا لزوم تعهد اجتماعی، از ضرورت کار به‌عنوان وسیله‌ای برای معیشت تا انتخاب فقر داوطلبانه به‌عنوان ایده‌آل انسانی، و از درخواست صلح که بیشتر بر مبنای گفتگوست تا قدرت، قابل مشاهده است.

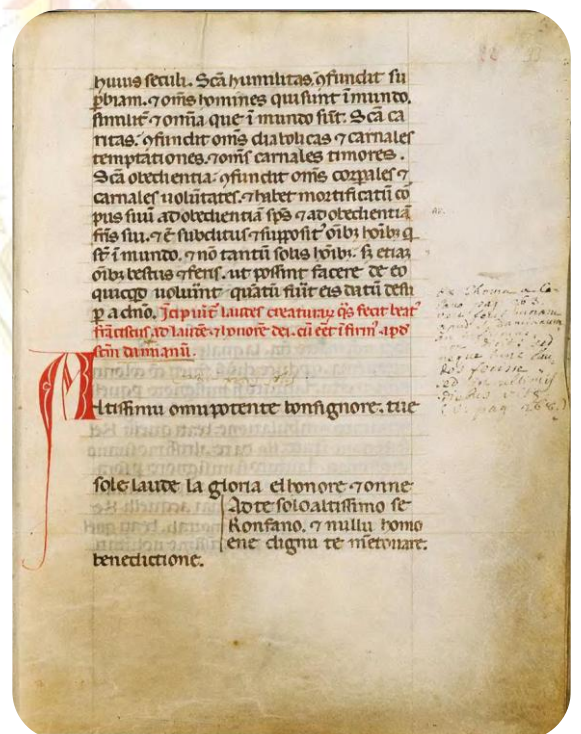

سرود مخلوقات" به سال‌های پایانی زندگی سن فرانچسکو (که در سال ۱۲۲۶ درگذشت) مربوط می‌شود و بر اساس یکی از فرضیه‌های محققان، به‌طور احتمال در دو مرحله مختلف نوشته شده است: بخش اول، که قسمت عمده اثر را تشکیل می‌دهد، در سال ۱۲۲۵ نوشته شده و بخش دوم، که در آن سخن از بیماری‌ها و مرگ به میان آمده است، به نظر می‌رسد در نزدیکی مرگ او اضافه شده باشد (این اشعار ممکن است از زمانی باشند که سن فرانچسکو از مرگ و بیماری سخن گفته است و این قسمت‌ها به‌طور نسبی با آرامش قسمت اول تناقض دارند).

سالگرد:

در تاریخ ۱۱ ژانویه ۲۰۲۵، در شهر آسیزی مراسم بزرگداشت هشتصدمین سالگرد نگارش "سرود مخلوقات" آغاز شد که تا پایان سال ۲۰۲۵ ادامه خواهد داشت. مراسم افتتاحیه این هشتصدمین سالگرد در کلیسای سان دامیانو (جایی که بیشتر سرود نوشته شده است) و در نزدیکی زیارتگاه اسپوگلیازونه برگزار شد.

پس از آن، یک مراسم راهپیمایی در خیابان‌های آسیزی تا آرامگاه قدیس برگزار گردید. در این مناسبت، نسخه‌ای از کد ۳۳۸ کتابخانه کلیسای آسیزی که قدیمی‌ترین نسخه خطی "سرود مخلوقات" را در خود دارد، به نمایش درآمد. در طول این مراسم، دومینیکو سورنتینو، اسقف آسیزی، بیان کرد که: «برای درک سرود باید آن را تا انتها خواند، یا شاید حتی از انتها شروع کرد، جایی که صحنه‌ای از بشریت درد کشیده، در روح و جسم، و حتی در معرض هلاکت است، اما چشم‌انداز مطمئن و ممکن بخشش، آشتی و زندگی جاودانه امید واقعی را به ارمغان می‌آورد.» شهر آسیزی علاوه بر جشن‌های سالگرد نگارش "سرود مخلوقات"، در سال ۲۰۲۵ نقش مهمی در مراسم سال مقدس ۲۰۲۵ خواهد داشت؛ نزدیکی آن به رم، حضور کلیساهای پایی و بقایای کارلو آکوئیس جوان، آن را به دومین مکان مقدس ایتالیا برای سال مقدس تبدیل کرده است.

ترجمه متن سرود فرانچسکو:

که شب را روشن می‌کنی:

و آن زیبا، شاد و پرتوان و قوی است.

ای پروردگار من، برای خواهر مادر زمین ما ستوده شو، که ما را پشتیبانی و تغذیه می‌کند، و میوه‌های مختلف با گل‌های رنگارنگ و چمن‌ها می‌آورد.

ای پروردگار من، برای کسانی که به خاطر عشق تو می‌بخشند

و بیماری‌ها و رنج‌ها را تحمل می‌کنند، ستوده شو. خوشا به حال کسانی که این را در آرامش تحمل کنند، زیرا توسط تو، ای بلندمرتبه، تاج‌گذاری خواهند شد.

ای پروردگار من، برای خواهر مرگ جسمانی ما ستوده شو،

که هیچ انسانی نمی‌تواند از آن بگریزد:

وای بر کسانی که در گناه مرگ خواهند مرد؛ خوشا به حال کسانی که او را در اراده مقدس تو خواهند یافت،

زیرا مرگ دوم به آن‌ها آسیبی نخواهد رساند.

پرستش کنید و برکت دهید به پروردگار من و از او تشکر کنید،

و او را با تواضع عظیم خدمت کنید.

ای بلندمرتبه، توانا و نیکو، پروردگار عزیز، ستایش‌ها، شکوه، افتخار و هر برکت از آن توست.

فقط به تو، ای بلندمرتبه، سزاوار است، و هیچ انسانی شایسته نیست که نام تو را بیاورد.

ای پروردگار من، با تمام مخلوقات خود ستوده شو، به ویژه برادر خورشید، که روز است و از طریق آن ما را روشن می‌کنی. و آن زیباست، درخشان و با شکوه فراوان:

آن تو را، ای بلندمرتبه، نماد می‌کند.

ای پروردگار من، برای خواهر ماه و ستارگان ستوده شو؛

که آن‌ها را در آسمان آفریدی، روشن، گرانبها و زیبا.

ای پروردگار من، برای برادر باد و برای هوای صاف و ابری و هر وضعیت آب و هوایی ستوده شو،

که به وسیله آن به مخلوقات خود غذا می‌دهی.

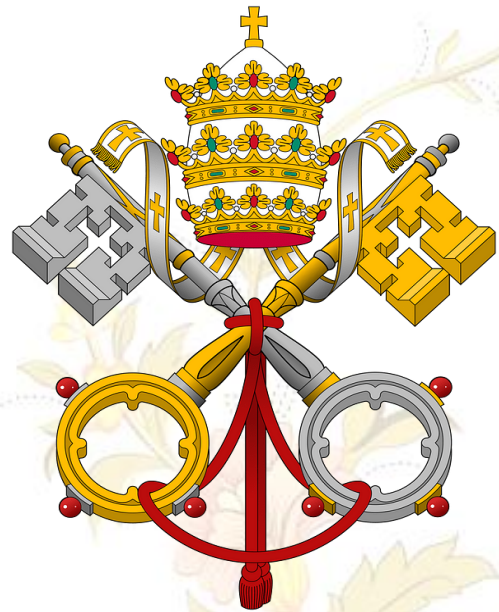
ای پروردگار من، برای خواهر آب ستوده شو، که بسیار مفید، فروتن، گرانبها و پاک است.

ای پروردگار من، برای برادر آتش ستوده شو،

نمادهای مسیحی - ۴

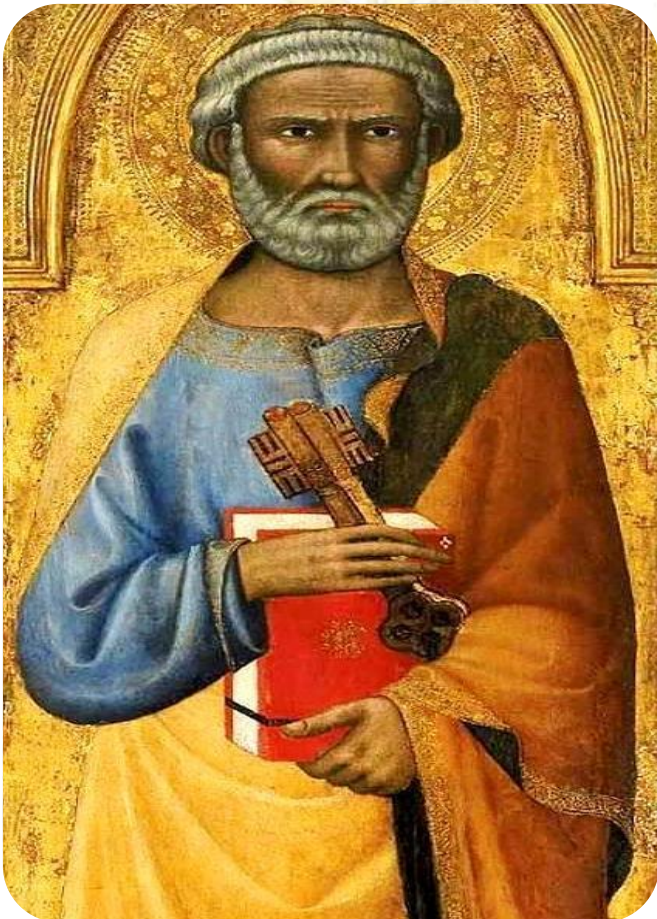
دو کلید و تاج در نشان واتیکان

جنس این دو کلید یکی از طلا و دیگری از نقره است و به سمت بالا قرار دارند. از دسته‌های آنها دو رشته بند با گره‌هایی آویزان است که دسته‌ها را به هم متصل می‌کند و به ارتباط دو قدرت یا اقتدار اشاره دارد. کلید طلایی به قدرت بر پادشاهی آسمانی اشاره دارد (یا به گفته برخی، به اقتدار معنوی یا دینی)، و کلید نقره‌ای نمایانگر اقتدار پاپ بر جامعه مسیحیان بر روی زمین (یا اقتدار سیاسی) است. مکانیزم‌های کلیدها به سمت بالا یعنی به سوی آسمان است، در حالی که دسته‌ها به سمت پایین، یعنی در دستان پاپ قرار دارند.

نمادشناسی کلیدها در نشان واتیکان از انجیل و کتاب مقدس برگرفته شده و نمایانگر کلیدهایی است که مسیح به سن پیترو داده است.

در کتاب مقدس آمده است: اشعیا (اشعیا ۲۲:۲۲) «کلید خانه داوود را بر شانه او خواهم گذاشت؛ اگر او درب را باز کند، هیچ‌کس آن را نمیتواند ببندد؛ و اگر او درب را ببندد، هیچ‌کس آن را نمیتواند باز کند.» مسیح - در ارجاع به این عبارت از اشعیا - به سن پیترو می‌فرماید: «تو پیترو هستی و بر این سنگ کلیسای خود را بنا خواهم کرد و دروازه‌های جهنم بر آن غلبه نخواهند کرد. به تو کلیدهای بهشت را خواهم داد؛ هر چیزی را که بر زمین ببندی در آسمان بسته خواهد شد و هر چیزی را که بر زمین باز کنی در آسمان باز خواهد شد.» (متی ۱۶:۱۸-۱۹). کلیدها به‌طور کلی نمایانگر اقتدار هستند و از قرن چهاردهم، دو کلید در نشان رسمی مقر مقدس و سپس در نشان شهر واتیکان نیز وجود دارند.

در این نشان، دو کلید با یک "تیاری" (تاج پایی) پوشش داده شده‌اند.

تاج پایی یک نوع تاج خاص است که از قرون وسطی تا نیمه دوم قرن بیستم توسط پاپ‌ها به‌عنوان نماد سلطنت استفاده می‌شده است.

سه تاج روی هم در تاج پایی نشان‌دهنده قدرت سه‌گانه پاپ است: پدر شاهان و فرمانروایان، سرور دنیا، جانشین مسیح بر روی زمین. بر اساس تفسیر دیگری، این تاج‌ها می‌توانند به سه بخش کلیسای کاتولیک اشاره کنند: آنهایی که "زنده هستند"، که هنوز برای مسیح مبارزه می‌کنند، آنهایی که در حال پاکسازی در برزخ هستند، و آنهایی که در بهشت خوشبخت هستند.

طبق نظر بسیاری از محققان، منشاء تاج ایرانی است، زیرا در امپراتوری ایران به‌عنوان نماد اقتدار و سلطنت استفاده می‌شد و سپس به‌عنوان لباس مخصوص روحانیان میترایی وارد روم شد، جایی که بسیاری از سربازان و سیاستمداران رومی به آیین میترایی گرویدند.

در حقیقت، میترای ایرانی نیز در ۲۵ دسامبر (روز جشن کریسمس که تولد مسیح در آن جشن گرفته می‌شود) یا چند روز پیش‌تر در شب یلدا متولد شده بود.

همان‌طور که پاپ فرانسیس توضیح داده است: «کلیدهای پیتر و کلیدهای یک پادشاهی هستند که مسیح در انجیل آن را به‌عنوان یک گاوصندوق یا یک قبر توصیف نمی‌کند، بلکه با تصاویر دیگری همچون "دانه‌ای ریز"، "مروارید گرانبها"، "گنجی پنهان"، "مقداری خمیر" نشان می‌دهد؛ به این صورت که چیزی ارزشمند و غنی است، اما در عین حال کوچک و کم‌نمایان. بنابراین برای رسیدن به آن نیازی به باز کردن قفل‌های ایمنی نیست، بلکه باید فضیلت‌هایی همچون "صبر"، "توجه"، "ثبات"، "تواضع"، "خدمت" را بیشتر تمرین کرد. بنابراین، ماموریتی که مسیح به پیتر می‌دهد این نیست که درب خانه را مسدود کند و تنها اجازه ورود به مهمانان خاص را بدهد، بلکه باید به همه کمک کند تا راهی برای وارد شدن پیدا کنند».

حدیث هفته

پیامبر صلی الله علیه وآله:

مَنْ أَحْيَى لَيْلَةَ الْقَدْرِ حَوْلَ عَنُ الْعَذَابِ إِلَى السَّنَةِ الْقَابِلَةِ

هر کس شب قدر را احیا بدارد ، تا سال آینده عذاب از او برداشته می‌شود.

اقبال الأعمال ، ج ۱ ، ص ۳۴۵.

پیامبر صلی الله علیه وآله :

مَنْ قَامَ لَيْلَةَ الْقَدْرِ إِيمَانًا وَ احْتِسَابًا ، غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ

هر که از روی ایمان و برای رسیدن به ثواب الهی ، شب قدر را به عبادت بگذراند ، گناهان گذشته‌اش آمرزیده می‌شود

فضائل الأشهر الثلاثة ، ص ۱۳۶ .

واتیکان در هفته ای که گذشت...

دیدار رئیس شورای اساقفه ایتالیا با رئیس مجمع خاخام ها در ایتالیا

خبرگزاری سیر

کاردینال متئو زوپی رئیس شورای اساقفه ایتالیا با رئیس مجمع خاخام های ایتالیا، آلفونسو اربیب و خاخام اعظم رم، ریکاردو دی سنی دیدار و گفتگو کرد. در جریان این دیدار که در شهر بولونیا انجام شد، وضعیت رابطه میان یهودیان و مسیحیان و همچنین سوء تفاهم های اخیر مورد بررسی قرار گرفت.

پاپ: با احترام به غیرنظامیان خشونت در سوریه قطع شود

روزنامه اُسرواتوره رومانو

پاپ فرانسیس در پیامی خواستار صلح برای سوریه شد. پاپ از بیمارستان نوشت: «با نگرانی از آغاز دوباره خشونت در برخی مناطق» مطلع شدم، «امیدوارم که خشونت ها کاملاً قطع شوند، با احترام کامل به همه گروه های قومی و دینی جامعه، به خصوص غیرنظامیان». پاپ از پزشکان و همه کسانی که برای او دعا می کنند تشکر کرد.

دوازدهمین سالروز انتخاب برگولیو به عنوان پاپ فرانسیس

روزنامه آسرواتوره رومانو

انتخاب سر اسقف بوئنوس آیرس پس از کنکلاوه (نشست محرمانه برای انتخاب پاپ جدید، که تنها کاردینال‌هایی که پیش از آغاز دوره خلأ پاپی، سن آنها به هشتاد سال تمام نرسیده است، مجاز به رأی دادن هستند)، که به دنبال استعفای پاپ بندیکت شانزدهم از مقام پاپی در تاریخ ۲۸ فوریه ۲۰۱۳ برگزار شد. کنکلاوه در سالن کاپلا سیستینا در واتیکان برگزار شد و از روز ۱۲ مارس آغاز شد. پس از پنج دور رأی‌گیری، در ۱۳ مارس، کاردینال خورخه ماریو برگولیو به عنوان پاپ انتخاب شد. این انتخاب توسط کاردینال پروتیاکن ژان لویی توران اعلام شد. این کنکلاوه همانند کنکلاوه سال ۲۰۰۵، بزرگترین کنکلاوه تاریخ کلیسای کاتولیک از نظر تعداد کاردینال‌ها جهت انتخاب پاپ با حضور ۱۱۵ کاردینال بود.

دوازدهمین سالگرد انتخاب پاپ امسال مصادف با لحظات خاصی برای وی بود که حدود یک ماه است در بیمارستان بستری می‌باشد.

بنابر اخبار رسیده وضعیت وی دیگر پیچیده نیست و اظهار امیدواری می‌شود که به زودی به واتیکان بازگردد. اما آنچه پاپ در این روزها می‌گذراند سالگردی بسیار خاص است.

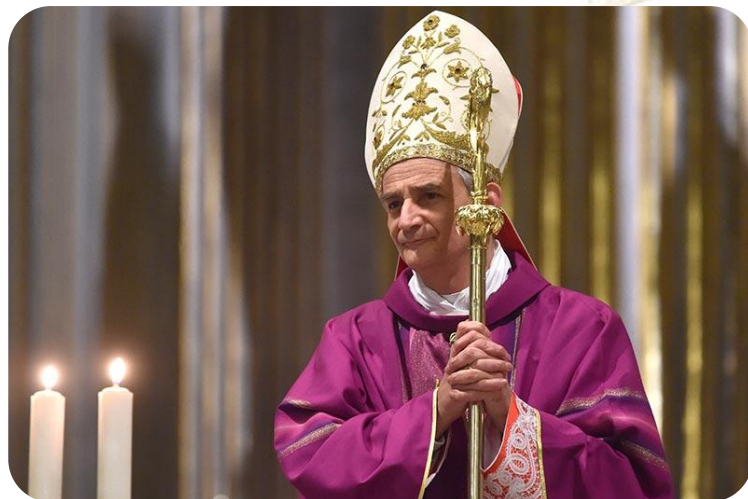
از نشانه‌های بارز این سال، طولانی‌ترین سفر بین‌قاره‌ای وی به اندونزی، پاپوآ گینه نو و سنگاپور، پایان اجلاس جهانی اسقف‌ها جهت انجام اقدامات به شکل شورایی و گشودن درب مقدس کلیساهای رم در سال جوئیلیه و بستری شدن پاپ در بیمارستان است.

دوازده سال پیش کاردینال آرژانتینی خورخه ماریو برگولیو، در نشست کنکلاوه با آرای کاردینال‌ها به عنوان پاپ جدید انتخاب شد.

کاردینال زوپی: منطق سلاح نباید

اولویت باشد

روزنامه اُسرواتوره رومانو

کاردینال متئو زوپی سراسقف شهر بلونیا و رئیس شورای اساقفه ایتالیا در افتتاحیه اجلاس این شورا گفت منطق سلاح نباید اولویت باشد.

وی از کاتولیک ها دعوت کرد تا در اروپا ابتکارات واقعی گفتگو برای صلح را دنبال کنند، تا «منطق سلاح» اولویت نداشته باشد. هرگز از تلاش برای گفتگو به عنوان روشی برای حل درگیری ها صرف نظر نباید کرد، تا نگذاریم که منطق سلاح اولویت یافته و اجازه ندهیم که روایت غیر قابل پیشگیری جنگ پا بگیرد، تا به مسیحیان و غیر مسیحیان کمک کنیم تا آرزوی همزیستی مسالمت آمیز را حفظ کنند. راه صلح همان راه گفتگو است.

وی گفت «تضعیف ساختارهای بین المللی به زودی برای همه بزرگ ترین علت عدم اطمینان خواهد بود و نه امنیت بیشتر». کاردینال با اشاره به جنگ جهانی دوم یادآوری کرد که چگونه پاپ فرانسیس نسبت به شبخ جنگ جدید اعتراض کرده و گفت «ناسیونالیسم در تضاد با انجیل است».

انتقاد یک مقام کاتولیکی

از افزایش هزینه های

نظامی اروپا

روزنامه اُسرواتوره رومانو

سباستیانو نروزی دبیر کمیته برنامه ریزی هفته اجتماعی کاتولیک ها در مصاحبه با رسانه های واتیکانی گفت این خطر وجود دارد که برای افزایش هزینه های تسلیحات، رفاه مردم را کاهش داد، «اگر چه این خطر فوری نیست».

به نوشته این روزنامه افزایش هزینه های نظامی با مشکلات دیپلماسی همراه است. به گفته نروزی در اروپا، «شاید برای مدتی طولانی تحت امنیت کاذب حفاظت آمریکا معطل شدیم، بدون آنکه متوجه شویم که به حرکتی کیفی در تلاش های دیپلماتیک که در جریان بود نیاز داشتیم. ناسیونالیسم بیش از حد، توجه بیش از حد نسبت به منافع خود و توانایی کم در هماهنگی میان کشورهای اروپایی است.

مورخ دانشگاه اورشلیم: به قتل عام

فلسطینی ها فوراً پایان داده شود

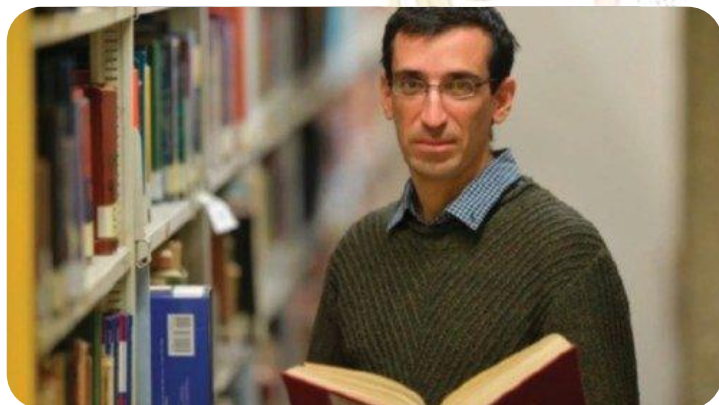
روزنامه اُسرواتوره رومانو

لی موردخا مورخ سرشناس دانشگاه اورشلیم که در سال گذشته اسناد بسیاری در مورد جنگ در غزه تهیه کرد و بدون شک یکی از ناظران دقیق وضعیت غزه است، اظهاراتش در مورد اقدام برای نسل کشی فلسطینی ها باعث جنجال زیادی در اسرائیل شد.

وی در مصاحبه ای در مورد اطمینان به نسل کشی جاری در غزه گفت به عنوان یک محقق تاریخ و جدا از هرگونه تصور سیاسی قبلی، کنوانسیون های بین المللی در مورد موضوع نسل کشی و وقایع اتفاق افتاده را مطرح می کنم که از نسل کشی صحبت می کنند.

من از "طرح ژنرال ها" در دسامبر گذشته نوشتم. طرحی که خواهان اخراج فلسطینی ها از سراسر شمال غزه است. آمار بسیار زیاد کشته ها و مجروحینی که تاکنون ثبت شده است فرضیه من را به طور غیر قابل انکار تایید می کند. در مورد این آمارها اختلاف نظر وجود دارد اما اینطور نیست که اگر آمارها ۵ یا ۱۰ درصد کمتر از آمار اعلام شده توسط فلسطینی ها باشد، مسئله ذاتاً فرق می کند. حتی اگر ۲ درصد جمعیت نیز کشته شده باشد آمار زیادی است. همچنین به بیمارستان های غزه حملات هدفمندی شده است.

اسرائیل هرگز نتوانست ثابت کند که بین بیمارستان ها و محل مبارزان حماس تونل وجود داشته است. اقدام به نسل کشی حتی در اظهارات مقامات دولتی اسرائیل نیز دیده می شود.

مسابقه نگران کننده کنونی

مسلح شدن دوباره را، باید با

بازیابی اخلاق صلح جبران کرد

روزنامه اُسرواتوره رومانو

کاردینال ژان کلود هولریش سراسقف لوکزامبورگ، که قبلاً رئیس و اکنون معاون رئیس شورای اساقفه اروپاست، در مورد نگرانی کلیسا و واتیکان از دوباره مسلح شدن اتحادیه اروپا صحبت کرد.

وی در مورد برنامه مسلح شدن دوباره اتحادیه اروپا که در روزهای اخیر تصویب شد، گفت: این مسابقه برای مسلح شدن دوباره نه فقط در اروپا بلکه در سراسر جهان به شدت نگران کننده و وحشتناک است. قبل از هر ملاحظه سیاسی، لازم است در مورد سقوط تنش اخلاقی که حاکمان اکثر کشورهای جهان را در بر گرفته، اندیشید.

آن تابوی جنگ که پس از واقعه غم انگیز جنگ جهانی دوم بر جهت گیری های سیاسی تاثیر گذاشت، به نظر می رسد به آخر خط رسیده باشد. بدون یافتن دوباره آن تنش اخلاقی، سیاستی وجود ندارد که دوام بیاورد و جهان در خطر لیز خوردن بر روی یک شیب خطرناک قرار می گیرد.

رنجی که امام حسن علیه السلام از دوستان دیدند

پیغمبر (ﷺ) با همه‌ی رنجها و امیرمؤمنان با همه‌ی غمها و ائمه‌ی دیگر با همه‌ی ستم‌دگی‌ها هیچ کدام در وضعیت امام حسن (علیه السلام) قرار نگرفتند و این عظمت ایشان را نشان می‌دهد. زیرا آن دیگران، ائمه‌ی هداة معصومین اگر از سوی دشمن رنج می‌دیدند، از سوی دوستان آن زخمها را التیام می‌یافتند. اما امام حسن (علیه السلام) این‌جور نبود، نزدیکترین یارانش به او گفت یا مذل المؤمنین.

سپتامبر
۵۹/۵/۶
رهبر انقلاب
ROHMANEHLR

هفته نامه

شماره ۵۸

ولادت محترم (ع)

بر تمام مسلمین جهان
مبارک باد

احام حسن (ع) من اور ماہند

آنچه برای خود میپسندی برای دیگران هم پسند و آنچه
برای خود نمی پسندی برای دیگران هم پسند.

سفارت جمهوری اسلامی ایران در واتیکان